

Urunk színeváltozása

(augusztus 6.)

Dán 7,9–14

Emberfia

Amint néztem, egyszer csak trónokat állítottak fel, és az Ősöreg leült. Ruhája fehér volt, mint a hó, fején a haj tiszta, mint a gyapjú. Trónja lobogó lángból volt, kerekai meg izzó parázsból. Tűzfolyó eredt belőle és folyt tovább. Ezerszer ezren szolgáltak neki, és tízezerszer tízezren álltak előtte. Ítéletet tartottak, és felnyitották a könyveket. Aztán láttam az elbizakodott beszédek elhangzása után, amelyeket a szaru hirdetett, magam láttam, hogy megölték a vadállatot, testét darabokra vágták és tűzre vetették. A többi vadállat is elvesztette hatalmát, de egy meghatározott időre még életben maradhattak. Láttam az éjjeli látomásban, hogy íme, az ég felhőin valaki közeledik. Olyan volt, mint az Emberfia. Amikor az Ősöreghez ért, színe elé vezették. Hatalmat, méltóságot és királyságot adott neki. Minden népnek, nemzetnek és nyelvnek neki kellett szolgálnia. Hatalma örök hatalom volt, amely nem enyészik el soha, és királysága nem megy veszendőbe.

Dániel próféta könyvének szövege háromnyelvű: héber, arám és görög. Stílusát tekintve pedig főleg a héber és az arám részeket uralja a szimbolikus látomások sorozata, amely az apokaliptikus prófétai stílusnak egyik jellemzője. A fenti szöveg az a látomás, amelyet a keresztények leginkább használtak, és Jézusra, mint a végidők Messiására alkalmaztak. Az Ősöreg a Mindenhatónak a megtestesülése, a fehér ruha a mennyei udvartartás szereplőinek a megjelenése az apokaliptikában. Az apokaliptikus irodalomban Dániel próféta könyvében a „szarv” mindig valamely földi királyságot vagy uralmat jelenti. A vadállat az Isten-ellenes hatalom megtestesítője. A szöveg 13–14.v. szimbolikus leírása annak, hogy a Mindenható Atya átadja a hatalmat a végidő prófétájának – a keresztény értelmezés szerint –, Jézusnak. Azért is különös ez a szöveg, mert ebben találhatjuk az „Emberfia” kifejezést, amely az egyetlen olyan messiási cím, amelyet Jézus magára alkalmazott. Jézus örökös lelki hatalmát ebből a szövegből vezették le a keresztények.

Természetesen emiatt ez a szöveg a keresztény-zsidó polémiák középpontjába került, mint ahogy az egész Dániel könyve zsidó és keresztény értelmezése is erről szól. Isten mennyei uralmának és udvar-

tartásának leírása a perzsa korban válik igen gazdaggá, amikor az Isten uralmának méltóságát a perzsa földi királyok udvartartásainak felnagyításaként képzelik el. A földi királyi udvartartás hivatalnokainak felelnek meg a mennyei udvartartásban tevékenykedő angyali karok és üdvözültek. Magának a mennyei udvartartásnak a részletezése arra szolgál, hogy Isten magasztosságát mindennél magasabbra emeljék, és a mennyek országának szentségét a földi országok egyáltalán nem szakrális világtól elszakítsák.

Ebben képi a világban Isten sohasem érintkezik közvetlenül a földi világgal, mert az megszenteltségteleníté az ő mindenhatóságát és szentségét.

Jézus színeváltozásának leírásánál a szerző felhasználja a közismert bibliai szimbolikát, de mégis az a furcsaság történik, hogy egyrészt Jézus számukra nagyon valóságosan felemelkedik ebbe a mennyei világba, az Istennel lesz egyenrangú, másrészt megmarad közvetlen emberi kapcsolata az apostolokkal. A színeváltozás jelenetében Jézust a mennyei udvartartás kiemelt helyén látják a kiválasztott apostolok: Péter, János, Jakab társaságában. Jézus közvetlen, hétköznapi módon érintkezik velük. A színeváltozás jelenete annyiban több mint az itt felolvasott látomás a Dániel könyvéből, hogy ez az Istent a fönsége és szentsége védelmében eltávolítja a világtól, míg az újszövetségi történet visszahelyezi az emberek közé a mennyei Isten fiát.

Nagyon sok esetben ez a kettősség lejátszódik minden ember lelkében az Istennel kapcsolatban. Egyrészt eltávolítjuk őt, mert nem tudjuk elképzelni hogy a mi világunk közvetlen része lehet az Isten. Ennek a magatartásnak a szélsőséges esete, amikor ebből a világból száműzzük az Istent. A másik probléma, hogy annyira közel hozzuk az emberekhez, hogy már kétségessé válik, hogy komolyan vesszük-e isteni mivoltát. Az egyéni keresztény lelki fejlődésének fázisait jól tükrözi, hogy hol az egyik, hol a másik tendencia válik uralkodóvá lelkében. Aki meg tudja élni Isten közelségét úgy, hogy az megmarad a maga szentségében, az közel kerül azoknak a prófétáknak az élményéhez, akik ezeket az apokaliptikus szövegeket és látomásokat a maguk vallási élményéből ránk hagyták.